

Sygn. akt III C 1813/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie III Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Marta Sawicka-Grab

Protokolant: Patrycja Frątczak

po rozpoznaniu w dniu 24 maja 2016 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko W. Z.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego W. Z. na rzecz powoda

(...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 195 (sto dziewięćdziesiąt pięć) złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 21 czerwca 2015 roku do dnia zapłaty,

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda 95,25 (dziewięćdziesiąt pięć złotych dwadzieścia pięć groszy) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt III C 1813/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 24 maja 2016 roku

wydanego w postępowaniu uproszczonym

W dniu 22 czerwca 2015 r. (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanego W. Z. kwoty 208,29 zł oraz kosztów postępowania. W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 3 września 2013 r. , pozwany zawarł umowę sprzedaży na raty urządzenia telekomunikacyjnego (art. 583§ 1 k.c.), które mu zostało wydane przy zawarciu umowy sprzedaży oraz zobowiązał się do zapłaty ceny urządzenia w miesięcznych ratach, z zastrzeżeniem wpłaty pierwszej raty przy zawarciu umowy. Pozostałe raty powinny być zapłacone w kwotach i terminach określonych harmonogramie spłaty rat. Powód zastrzegł na piśmie natychmiastową wymagalność pozostałej do zapłaty ceny w przypadku zwłoki pozwanego z zapłatą rat. Na dzień 17 czerwca 2015 r. pozwany nie zapłacił powodowi wszystkich wymagalnych rat, suma zaległych rat 208,29 zł przewyższała jedną piątą części umówionej ceny. Od wymagalnych rat , na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. powód naliczył odsetki ustawowe, od następnego dnia po wskazanej dacie płatności poszczególnych rat, do dnia wystawienia poszczególnych not odsetkowych.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany domagał się oddalenia powództwa, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania.

W toku dalszego postępowania strony podtrzymywały swe stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 lutego 2006 r. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zawarła z W. Z. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych o numerze (...) o numerze karty SIM (...). Następnie w dniu 4 września 2013 r. W. Z. podpisał z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. aneks do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) o numerze karty SIM (...). Zgodnie z punktem 2.6, w związku z zawarciem umowy abonent nabywa równocześnie urządzenie numer (...), sprzedawcą urządzenia jest operator, cena urządzenia 976 zł z VAT płatna w 16 ratach, pierwsza rata płatna przy zawarciu umowy 1.00 zł i 15 miesięcznych rat po 65 zł. Złożenie podpisu w imieniu abonenta oznacza, że przed zawarciem umowy sprzedaży na raty otrzymał on i akceptuje postanowienia tej umowy wraz z jej załącznikami: harmonogramem spłaty raty i faktura, która nie jest częścią umowy.

Dowód: - umowa z dnia 02.02.2006 r. k. 34

- aneks do umowy z dnia 04.09.2013 r. k. 35-38

Zgodnie z warunkami oferty promocyjnej „wymiana telefonu na raty”, w przypadku zwłoki abonenta z zapłatą dwóch rat, w sytuacji gdy należność przewyższy 1/5 całkowitej ceny, po wyznaczeniu przez operatora abonentowi terminu na zapłacenie należności, abonent będzie zobowiązany na żądania operatora zapłacić nieuiszczoną część ceny urządzenia.

Dowód: - oferta promocyjna k. 46

Wedle harmonogramu spłaty rat z dnia 3 września 2013 r. wysokość pierwszej raty wynosiła 1,01 zł, a kolejnych 15 rat wynosiło po 65 zł począwszy od 3 września 2013 r. do 23 listopada 2014 r.

Dowód: - harmonogram spłat k. 52

Pismem z dnia 28 listopada 2014 r. (...) S.A. w W. wezwała W. Z. do zapłaty w terminie do dnia 19 grudnia 2014 r. zaległych rat w ogólnej kwocie 266,99 zł określonych w Harmonogramie Spłat Ratalnych otrzymanym przy zawarciu umowy sprzedaży na raty w dniu 3 września 2013 r.

Dowód: wezwanie do zapłaty k. 55

- potwierdzenie nadania k. 58-59

(...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. powstała w wyniku przekształcenia ze spółki pn. (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W..

Dowód: - odpis z Krajowego Rejestru Sądowego k. 62-66

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie, co do kwoty 195 zł, a w pozostałym zakresie podlegało oddaleniu.

Mając na uwadze żądania powoda sformułowane w pozwie, a odpowiadające normie art. 505¹ pkt 2 k.p.c., niniejszy proces toczył się w trybie uproszczonym.

Przypomnieć można, że roszczenie swe powód wywodził z tytułu świadczonych przez spółkę na rzecz pozwanego usług telekomunikacyjnych. Powód argumentował, że z uwagi na nieregulowanie przez pozwanego zobowiązań finansowych w postaci rat za nabyte urządzenie telekomunikacyjne, po stronie operatora powstało uprawnienie do domagania się

należności za urządzenie nabyte przez pozwanego w wysokości określonej w warunkach umowy lub regulaminem promocji, z uwzględnieniem wysokości uiszczonych już rat przez pozwanego.

Powód formułując określoną podstawę faktyczną i prawną swego roszczenia, zakreślił zarówno granice okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a jednocześnie granice rozpoznania sprawy. Wskazać należy, że dyspozycja normy art. 321 § 1 k.p.c. stanowi, iż sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, a zatem zakazuje sądowi orzekać m.in. na innej podstawie faktycznej, niż wskazywana przez stronę powodową.

Wobec powyższego zasadność żądania przez powoda zapłaty podlegała rozważeniu w oparciu o postanowienia zawartej umowy z pozwanym, Warunków oferty promocyjnej „wymiana telefonu na raty” (dalej „Warunki”) oraz regulacje przepisu mającego zastosowanie do tej umowy tj. art. 583 § 1 k.c.

Przedmiotową umowę z dnia 4 września 2015 r. należy kwalifikować jako umowę sprzedaży na raty urządzenia telekomunikacyjnego o numerze (...), uregulowaną art. 583 § 1 i 2 k.c. Zgodnie z art. 583 § 1 k.c. sprzedażą na raty jest dokonana w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedaż rzeczy ruchomej osobie fizycznej za cenę płatną w określonych ratach, jeżeli według umowy rzecz ma być kupującemu wydana przed całkowitym zapłaceniem ceny. Przepis powyższy znajduje zastosowanie na gruncie niniejszej sprawy, albowiem jak wynika z aneksu do umowy oraz „Warunków oferty promocyjnej...” zostały spełnione następujące wymogi: sprzedającym jest podmiot profesjonalny dokonujący sprzedaży w zakresie działalności przedsiębiorstwa (k. 64), nabywcą jest osoba fizyczna niedokonująca tej czynności w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, przedmiotem umowy sprzedaży jest urządzenie telekomunikacyjne zindywidualizowane poprzez numer IMEI, cena została rozłożona na raty; wydanie rzeczy przez sprzedawcę nastąpiło przed spełnieniem świadczenia wzajemnego przez kupującego. Zgodnie z punktem 5 „Warunków oferty promocyjnej umowy sprzedaży na raty” (k. 46) operator po zawarciu umowy wydaje abonentowi urządzenie będące przedmiotem umowy sprzedaży ratalnej, przez co dochodzi do przeniesienia własności na abonenta.

Przede wszystkim, o ile pozwany kwestionował kierunkowo istnienie roszczenia dochodzonego przez powoda, co do podstawy i jego wysokości (k. 12-13), to w uzasadnieniu wskazał, że zaprzecza posiadaniu jakichkolwiek zaległości finansowych z tytułu świadczonych usług telekomunikacyjnych. Zatem pozwany w istocie nie kwestionował faktu zawarcia umowy, skoro wywodził, że nie posiada zaległości z tytułu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Zauważyć przy tym wymaga, że powód wprost w treści pozwu wyraził, że pozwany w ramach oferty powoda umożliwiającej nabycie urządzenia telekomunikacyjnego w nierozzerwalnym związku z zawarciem umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, zawarł umowę sprzedaży na raty urządzenia telekomunikacyjnego i na podstawie tej umowy nabył na własność urządzenie telekomunikacyjne, które zostało wydane przez zawarcie umowy (k. 6). Zatem nie ulega wątpliwości, że w sprawie powód domaga się zapłaty za urządzenie telekomunikacyjne, co skrzętnie pomija w swoich twierdzeniach pozwany i nie odnosi się do powyższych twierdzeń. Sąd z kolei nie miał wątpliwości, co do zidentyfikowania urządzenia telekomunikacyjnego zbytego pozwanemu, skoro, po pierwsze pozwany nie zaprzeczał, aby urządzenie otrzymał, a po wtóre, co implicite wynika z treści umowy, urządzenie ma nadany IMEI (ang. international mobile equipment identity) – indywidualny numer identyfikacyjny telefonu komórkowego. Numer IMEI jest używany, aby zidentyfikować konkretne urządzenia i może być używany przykładowo do zablokowania skradzionych telefonów. Blokada IMEI sprawia, że telefon jest bezużyteczny, niezależnie od tego czy karta SIM zostanie zmieniona. IMEI jest używany do identyfikacji urządzeń. Skoro tak, nie ma podstaw do przyjęcia, że urządzenie nie zostało dostatecznie zindywidualizowane.

Odnosząc się z kolei do zarzutu pozwanego, jakoby powód nie wykazał dokumentami istnienia jakiegokolwiek wierzycelności, podobnie zauważyć należy, że pozwany domaga się przedstawienia „odpowiednich dokumentów księgowych”, a w żaden sposób nie odnosi się choćby do zapisów punktu 2.6 aneksu do umowy, czy też przedstawionego harmonogramu spłat spłaty rat. Choć rzeczony harmonogram nie został opatrzony podpisem, to dla oceny przez Sąd istnienia i oceny wysokości zobowiązania pozwanego, wystarczające było przedstawienie aneksu do umowy, podpisanego przez pozwanego, z której wynika obowiązek spłat 15 rat miesięcznych płatnych po 65 zł,

a pierwszej raty 1 zł, płatnej przy zawarciu umowy tj. 4 września 2013 r. (k. 35). Skoro tak, zważywszy na datę zawarcia umowy oraz wezwanie do zapłaty, w korelacji z twierdzeniami pozwu, oczywistym jest, że powód domaga się zapłaty kwoty za trzy raty tj. 195 zł za okres od września 2014 r. do listopada 2014 r. wraz z odsetkami. Wyjaśnić należy powodowi, że przedstawienie not księgowych stanowiłoby jedynie wykazanie, że powód taką notę sporządził. Z kolei skoro pozwany wywodzi, że zobowiązanie nie istnieje winien przedstawić dowód na okoliczność sprostania obowiązkowi zapłaty wynikającemu z aneksu do umowy, bądź też podważyć istnienie tej umowy, czemu nie próbował podolać.

Zauważyć marginalnie należy, że skoro pozwany wywodzi, iż nie zawarł umowy z powodem na nabycie urządzenia o konkretnym numerze IMEI, za kwotę 976 zł rozłożonej na raty, musi liczyć się z konsekwencjami twierdzeń, przykładowo chociażby blokadą numeru IMEI. Z drugiej zaś strony pozwany znamienne milczy na temat uiszczenia pozostałych rat za nabycie urządzenia telekomunikacyjnego, a powód wskazuje, że pozwany nie zapłacił jedynie za trzy raty, a pozostałe zostały zatem uregulowane.

W oparciu o wskazaną podstawę do naliczenia rat tytułem nabycia urządzenia za kwotę 976 zł, dane wynikające z umowy, a mianowicie co do wysokości rat, a nadto okres spłaty rat tj. od 4. września 2013 r. do listopada 2014 r. możliwe było zweryfikowanie wysokości rat niezapłaconych, pamiętając, że jedna rata wynosi 65 zł. Biorąc pod uwagę powyższe operator mógł się domagać kwoty 195 zł zważywszy na treść zawartej umowy z dnia 4 września 2015 r.

Dlatego też orzeczono jak w punkcie I sentencji.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w punkcie II sentencji, jako, że w ocenie Sądu wysokość dochodzonej kwoty ponad 195 zł uznana przez Sąd, nie została w świetle art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. wykazana przez powoda. Powód nie wykazał, do czego był zobowiązany, sposobu naliczenia odsetek na kwotę 13,29 zł, na którą powołuje się w treści pozwu (k. 5-6, 7). Wobec niemożności weryfikacji prawidłowości tych obliczeń, powództwo w tym zakresie podlegało oddaleniu.

Odnosząc się do daty należnych odsetek od zasądzonej kwoty, Sąd przyjął dzień wniesienia pozwu, co nastąpiło w dniu 21 czerwca 2015 r. Zgodnie bowiem z treścią art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Skoro w niniejszym postępowaniu, pozwany winien zapłacić powodowi wymienioną wyżej kwotę pieniężną 195 zł winien również ponosić odpowiedzialność za czas opóźnienia. Sąd oznaczając datę, od której należy liczyć odsetki wziął pod uwagę to, że powód wzywał pozwanego do zapłaty kwoty w łącznej wysokości 266,99 zł w dniu 28 listopada 2014 r., na co przedstawił dowód wskazujący na nadanie takiego wezwania pozwanemu (k. 57-59). Z tego też względu Sąd oznaczył początkową datę roszczenia odsetkowego na dzień 21 czerwca 2015 roku.

W pkt III Sąd rozstrzygnął o kosztach procesu. Za podstawę przyjął treść art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Z tego też względu, jako, że powód wygrał proces w 93,61%, zaś pozwany w 6,39%, a koszt zastępstwa procesowego wynosił dla pełnomocników obu stron obliczony od 208,29 zł wedle stawek § 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. (tekst. jedn. Dz.U. z 2013, poz. 461 z późn. zm.) w sprawie opłat za czynności adwokackie (...) oraz § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. (tekst. jedn. Dz.U. z 2013, poz. 461 z późn. zm.) w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...), przy uwzględnieniu stosunku w jakim powód wygrał sprawę i należy jest zwrot uiszczonej opłaty od pozwu tj. od 30 zł, po kompensacji kosztów pełnomocników, należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 95,25 zł tytułem zwrotu poniesionych kosztów procesu.

SSR Marta Sawicka-Grab

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować.

2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego .
3. Akta przedłożyć Sędziemu Sz.Stępniewi celem kontynuowania postępowania międzyinstancyjnego.

27.06.2016 r.